EVANGÉLIKUS HARANGSZÓ

A Romániai Evangélikus-Lutheránus Egyház lapja

2019. ősz

Fehér Attila felvétele

Tanévkezdés, közgyűlés, évforduló

A NAGYVÁRADI EVANGÉLIKUS ÓVODA két évtizedes fennállását ünnepelte meg kétnapos rendezvénnyel a Romániai Evangélikus-Lutheránus Egyház, a kolozsvári egyházmegye és a nagyváradi egyházközség. Az ünnepség szeptember 13-án vette kezdetét a Körös utcai evangélikus templomban. A hálaadó ünnepet a kolozsvári egyházmegye adminisztratív közgyűlése előzte meg, amelyen a 13 egyházközség képviselete volt jelen. A közgyűlésen Fehér Attila esperes és Magos György egyházmegyei felügyelő elnökletével kiértékelték a 2018-as esztendőt, majd a 2019-es év főbb eseményeit emelték ki és tárgyalták meg.

A közgyűlés után az ünnepi gálaesten szép számban jelentek meg egyházi és politikai képviselők, pedagógusok. Az Erdély több gyülekezetéből érkezetteket, a politikai képviseletet, pedagógusokat, családokat, érdeklődőket és nem utolsósorban a díszvendégeket a házigazda, Mátyás Attila nagyváradi lelkész üdvözölte.

Igei köszöntőjében Fehér Attila kolozsvári esperes kifejtette, hogy míg az alapigében (Mk 10,13–16) felolvasottak szerint a tanítványok nem akarják Jézushoz engedni a gyermekeket, manapság inkább ennek az ellenkezője tapasztalható. „Mi, a mai kor tanítványai szeretnénk, ha a gyermekek Jézus közelében lennének, azonban a szülők sokszor nem engedik oda őket, nem segítenek abban, hogy a gyerekek az egyházhoz, Krisztushoz közeledjenek.” Kiemelte, hogy egyvalami nem változott: „a Jézus Krisztushoz vezető út ma sem akadálymentes a gyermekek számára, ezért a mindenkori tanítványoknak arra kell törekedniük, hogy megnyissák az utat Krisztus felé”.

• *folytatás a 3. oldalon* •

5 *Hallod-e Mestered hangját?*

9 *IV. Köz-Ép-Pont találkozó, 2019*

13 *Járosi Andorra emlékezve*

Páneurópai piknik 30
Ökumenikus istentisztelet Sopronban

A páneurópai piknik harmincadik évfordulója alkalmából ökumenikus istentiszteletet tartottak a soproni evangélikus templomban.

Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek homíliájában arról beszélt, hogy a vasfüggöny lebontásával és a berlini fal leomlásával a katonai és politikai szembenállás helyébe az ideológiai alapon elválasztott európai népek szabad találkozása léphetett.

Amikor harminc évvel ezelőtt a nagy változások elkezdődtek, keresztényként örültünk a nagyobb szabadságnak, a vallás szabadabb gyakorlásának, de annak is, hogy talán a népek most már egymást jobban megismerve, a személyes és emberi találkozások sokaságában gazdagodva, kölcsönös tiszteletben jobban tudják majd megélni, felmutatni, továbbfejleszteni és másokkal is megosztani saját közösségük és kultúrájuk értékeit – zárta beszédét Erdő Péter.

Balog Zoltán, a Budapesti Németajkú Református Egyházközség lelkésze kitért arra, hogy ma béke és még soha át nem élt jólét van Európában, de nem feledhetjük el az elmúlt harminc év körülöttünk dúló véres konfliktusait sem.

Kondor Péter, a Magyarországi Evangélikus Egyház Déli Egyházkerületének püspöke bűnvalló imájában emlékezett meg arról, hogy Isten a totalitarizmus fogságából vezetett ki országokat, és visszaadta az élet és az emberi méltóság szabadságát.

Tóth Károly, a Soproni Evangélikus Egyházközség igazgató-lelkésze azt mondta, hogy a páneurópai piknik a közösségi összetartozást gyengítő folyamatok veresége volt. Megjegyezte, hogy általa vált lehetővé ismét a soproni evangélikusok számára, hogy megerősítsék kapcsolataikat a Sopronból 1946-ban elűzött magyarországi németekkel.

Az ökumenikus istentiszteleten a hívők adományait a Magyar–Német Ifjúságért Egyesület által fiatalok támogatására létrehozott alapnak ajánlották fel, amelyből a Jugendwerk a szociálisan hátrányos helyzetű fiatalokat úgy támogatja, hogy lehetőséget kapnak csereprogramokban való részvételre.

– Mindig is tudtuk, a kettészakítottság idején is, hogy csak egy Európa van. Hittünk benne, és újraegyesült. Újraegyesült, mert hittünk benne – fogalmazott Orbán Viktor miniszterelnök az istentiszteleten. Hozzátette: ma is ezen múlik minden, és ha hiszünk benne, Kelet és Nyugat egysége fennmarad, és Európa erős, gazdag otthona marad az európaiaknak.

– Itt, Sopronban, keletről bontottuk meg a falat, itt nyitottuk meg a német és az európai egyesítés előtti utat – mondta Orbán Viktor.

Angela Merkel német kancellár köszönetét fejezte ki Magyarországnak a német egység megteremtésében játszott szerepéért. A kancellár felidézte: a harminc évvel ezelőtti piknik célja az volt, hogy a rendezők, a Magyar Demokrata Fórum és a Páneurópai Unió megünnepelje az európai békét, és azt tervezték, hogy néhány órára szimbolikusan megnyitják a magyar–osztrák határt. A magyar kempingekben nyaraló keletnémet állampolgárok között hamar elterjedt a rendezvény híre, és mindenüket hátrahagyva százával keltek útra Sopron felé, hogy kijussanak a szabadságba – tette hozzá.

Angela Merkel világraszóló eseménynek nevezte a páneurópai pikniket, és kiemelte: a magyar határőrök nem lőttek a keletnémet állampolgárokra, és ezzel olyan bátorságról tettek tanúbizonyságot, amely a szolgálati előírások fölé helyezte az emberiességet.

A páneurópai pikniket 1989. augusztus 19-én tartották a magyarországi Sopronpusztán, a magyar–osztrák határ közvetlen közelében. Az ideiglenesen megnyitott határon több száz NDK-állampolgár jutott Ausztriába.

(MTI)

EVANGÉLIKUS HARANGSZÓ

Szerkesztőbizottsági elnök: Adorjáni Dezső Zoltán
Szerkesztőbizottsági titkár: Tóth Zoltán
Szerkesztőbizottság: Fehér Attila, Fejér Olivér, Fogarasi Szép Krisztina, Gödri Alpár, Hankó Szilamér, Koszta István, Krajnik-Nagy Károly
Műszaki szerkesztő: Virág Péter
Korrektor: Keresztes Imola

Lapterv: IDEA PLUS – Könczey Elemér, Fazakas Botond

Nyomdai munkálatok: Idea Nyomda, Kolozsvár
Igazgató: Nagy Péter

Cím: 400105 Kolozsvár, 1989. december 21. sugárút 1.
Tel./fax: 0264 593897, 0264 596614
E-mail: evharangszo@yahoo.com – *www.evangelikus.net*
ISSN 1844 – 1793

Támogatók:

Tanévkezdés, közgyűlés, évforduló

• *folytatás az 1. oldalról* •

Aláhúzta, hogy a váradi evangélikus gyülekezet immár húsz éve dolgozik azért, hogy nevelje a gyermekeket, és a szülőkkel közösen Jézus felé irányítsa őket.

A köszöntők rendjén Adorjáni Dezső Zoltán, a Romániai Evangélikus-Lutheránus Egyház püspöke kiemelte, hogy a pedagógiai munka nem a névtől lesz keresztényi, egyházi, hanem attól a többlettől, hogy Jézus Krisztus ott van a lelkekben, az óvoda szellemében, hiszen a felekezeti intézményekben nemcsak nevelik a gyerekeket, hanem a lelki fejlődésre is nagy hangsúlyt fektetnek.

A továbbiakban megköszönte a munkáját azoknak a csendes építőknek, nevezetesen Brendus Réka főosztályvezetőnek, akik ugyan nem szerepelnek a nyilvánosság előtt, de munkájukkal hozzájárulnak az óvoda fejlődéséhez.

Böcskei László nagyváradi római katolikus püspök beszédében kifejtette, hogy az evangélikus óvodában már húsz éve törekednek arra, hogy minőségi embereket neveljenek. „Maradjon meg ugyanez a lendület, hogy az igazi értékekre építhessünk továbbra is" – fogalmazott.

Kőrösi Viktor Dávid, Magyarország kolozsvári konzulja aláhúzta, hogy az elmúlt húsz évben a gyülekezetnek szüksége volt a hősiességre és kitartásra, szeretetre és erőre ahhoz, hogy a Kárpát-medencében levő többi közösséghez hasonlóan megálljon a saját lábán. „Ehhez a munkához, ahogy eddig, úgy a jövőben is, számíthatnak az anyaország támogatására" – tette hozzá.

Pásztor Sándor, a Bihar Megyei Tanács elnöke elmondta, hogy Váradon is a történelmi magyar egyházak kemény munkát folytatnak az állami oktatással párhuzamosan. Minden idők egyik legjobb magyar projektjének nevezte a Kárpát-medencei óvodafejlesztési programot, amelynek révén a váradi evangélikus óvoda is bővülhet.

Fischl Vilmos, a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának főtitkára az oktatás és nevelés érték-, valamint kultúrateremtő voltára hívta fel a figyelmet.

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület részéről Vinczéné Pálfi Judit missziói előadótanácsos kiemelte, hogy együtt adnak hálát és örülnek az evangélikus gyülekezettel. Brunszvik Teréznek, az első magyarországi óvodák alapítójának vallomásával – „másokat rábírni a jóra példa és tett által, ez volt életem célja" – kívánt a továbbiakban is eredményes munkát.

Az óvoda új épületének alapkőletételénél is éreztük, ha az Úristen ilyen kegyelmesen megáldotta az óvoda munkáját az elmúlt 20 évben, akkor biztosan nem hiábavalóak terveink, akkor nem meddő a jövőbe vetett reménységünk. Az alapkő letételekor úgy fogalmaztam, hogy az egyházi óvodák és iskolák az Anyaszentegyház virágoskertjei. Az egyik legnemesebb küldetésünk pedig az, hogy ezt az emberpalántákból álló kertet a legjobb tudásunk szerint műveljük. Ehhez a mai ünnepen egy fontos gondolatot szeretnék hozzáfűzni. Ez az odaadással, szívvel és lélekkel végzett pedagógiai munka nem attól lesz keresztyéni, egyházi, hogy azt nevében hirdeti. Egyházi intézményeink – legyen az bölcsőde, óvoda, iskola, szeretetotthon – nem attól keresztyének, hogy kereszt van a falakon. Intézményeink attól a többlettől keresztyének, hogy Jézus Krisztus a mi Urunk, mint élő valóság jelen van a lelkekben. Isten szeretete kézzelfogható, átélhető módon jelen van a szívekben. Ez missziós küldetés és felkiáltójel is egyben. [...]

Rendkívül biztató és örvendetes az a tény számomra, hogy Magyarországon 2010 óta megduplázódott az egyházi óvodák és iskolák száma. Ez egy óriási lehetőség, rendkívüli ajándék Isten és ember kapcsolatában. Mert ezek az intézmények a gyermekeknek nemcsak a szellemét, hanem a lelkét is művelik. A gyermekek nemcsak az átadott ismeretanyagban, hanem a lelki fejlődés terén is gyarapodnak. Ez hatalmas kincs! Nézzük csak meg, milyen kisugárzása van a 20 éves evangélikus óvodának és bölcsődének Nagyváradon. Három csoporttal indultak, mely az elmúlt évek alatt négyre bővült, és évek óta töretlenül 90 gyermek népesíti be az intézmény mindennapjait. Én hiszem, hogy a szülőknek ez a számokban (és anyagi áldozathozatalban) is kimutatható bizalma abból fakad, hogy megtapasztalnak egy többletet. Nevezetesen azt, hogy Isten szeretetét itt gyermekeik lelkébe oltják.

(Adorjáni Dezső Zoltán püspök köszöntőjéből)

Kiss László, az evangélikus gyülekezet felügyelője egyebek mellett kiemelte, hogy az új multifunkcionális terem megvalósításához a Magyar Kormány és a Romániai Magyar Pedagógusok Szövetsége támogatása mellett szükség van az adakozó kedvűek adományára is.

A továbbiakban a német testvérgyülekezet, illetve a magyarországi testvéróvoda képviselői osztották meg gondolataikat. Regina Schwarz-Menzdorf a penzlini testvérgyülekezet részéről a testvérkapcsolat történetét osztotta meg, valamint ennek fontosságáról beszélt. Fodorné Pecznyik Zsuzsanna, a nagytarcsai evangélikus testvéróvoda vezetője felelevenítette, hogyan is jött létre a virágzó kapcsolat a két intézet között, majd az óvoda dolgozói citeraénekkel köszöntötték a testvérintézményüket.

Az óvoda rövid történetét és célkitűzéseit Mátyás Judit igazgató és Sziráczki Katalin vezető óvónő ismertette. Többek között elhangzott, hogy az óvoda közössége az egészséges keresztény értékrendben és a következetes szeretetben hisz. Nagy hangsúlyt fektetnek a művészeti nevelésre, az anyanyelvre, valamint a nyelvoktatásra és a környezettudatos életformára. A beszámolót követően

felvonultak a generációk óvodásai is, vagyis mind a húsz évből egy-egy volt vagy jelenlegi óvodás.

A gálaest részeként a Romániai Evangélikus-Lutheránus Egyház Reményik Sándor-díjjal tüntette ki Brendus Rékát, a Miniszterelnökség Nemzetpolitikai Államtitkárságának főosztályvezetőjét. Laudációjában Fehér Attila esperes-főtanácsos megköszönte a főosztályvezető asszony munkáját, és ismertette szakmai életrajzát. Kiemelte, hogy Brendus Réka „csendesen, a háttérben végzi a munkáját, a tényleges segítségnyújtást helyezi előtérbe. Számára maga az ember jelenti az értéket, mindenki egyforma számára, éljen szórványban vagy sem, hiszen tudja, hogy mindenkire szükség van." A nagyenyedi születésű díjazott köszönetében hangsúlyozta, hogy a továbbiakban is úgy végzi majd a munkáját, hogy érdemes legyen a díjra. A gálaesten közreműködtek: Benczédi Hunor (ének), Benczédi Mónika (orgona), valamint Kolozsvárról egy Kányádi-versösszeállítással érkezett Laczkó Vass Róbert színművész és Szép András zongoraművész.

Az ünnepi hangulat szombaton is folytatódott. Az istentiszteleten az óvodások és pedagógusok közösen, énekekkel adtak hálát a megtartó Istennek az intézmény eredményes és áldásos működéséért. Az igehirdetést főtiszteletű Adorjáni Dezső Zoltán püspök végezte, aki kifejtette, hogy az európai egyházak milyen drasztikus apadást élnek meg, különböző szélsőséges módszerekkel próbálják becsalogatni a fiatal korosztályt templomaikba. Ezzel ellentétben a hitelesség és a nevelés, a plántálás az, ami eredményes stratégia a hit továbbadására. A negatív és lehangoló statisztikák, melyek az európai kereszténység számbeli apadását mutatják, arra indítanak bennünket, hogy minőségi és hiteles, felelősséget felvállaló keresztényekként tekintsünk a jövőre.

Az ünnepi istentisztelet után Süveges Gergő újságíró, műsorvezető, tanár, tréner és Süvegesné Rudan Margit A keresztyén család fontossága a mai társadalomban című interaktív előadásban arra fókuszált, hogy a házasság nem működik magától. Tudunk-e úgy élni a házasságban, hogy az mások számára is vonzó legyen, és kedvet kapjanak azok, akik még nem élnek házasságban? Szó esett azokról a keretekről, amelyek biztonságot adnak a házasságon belül, ahol a problémák és veszekedések ellenére is meg tudjuk találni egymást, a szokásokról, amelyek a folyamatos egymásra hangolódást biztosítják. De elhangzottak a továbbiakban az átlátszóság, az egyensúly, az önismeret, a kapcsolatok és a közös feladatok fogalmak, amelyek konklúziójaként levonhattuk azt a tanulságot, hogy Isten nagyon sok lehetőséggel látja el életünket, és ha élünk ezekkel a lehetőségekkel, akkor mi is vonzók tudunk lenni, mások is követik a példánkat.

Az előadás után kötetlen beszélgetéssel és szeretetvendégséggel zárult az ünnep. Lelkiekben feltöltődve indultunk haza.

P. Nagy Noémi
Horváth Csaba
Fehér Attila

Tanévkezdés Hosszúfalu-Alszegen

A George Moroianu Középiskola magyar tagozata 2019. szeptember 9-én a hosszúfalu-alszegi evangélikus templomban tartotta tanévnyitó ünnepségét.

Gábor Kinga aligazgató üdvözlőbeszédében köszöntötte a lelkes és izgatott diáksereget, a nagyszámú szülői és nagyszülői közösséget. Kiemelte a család és az iskola közötti kapcsolat fontosságát, és kérte, hogy bizalommal legyenek a pedagógusi döntések és szándékok iránt.

A kis előkészítősöket Imbrea Klára tanító néni fogadta nagy szeretettel, és a harmadikos tanulók segítségével bemutatta őket a közösségnek.

Daragus Endre tiszteletes úr prédikációjában Máté 13,47–54 evangéliumából olvasott, melyben az igazgyöngy és a háló példázatáról beszélt. Kifejtette az igaz-

agnus
RADIO 88.3 FM
www.agnusradio.ro

gyöngy és a jó és hasznos tudás párhuzamát. Az üres kagylót az értéktelen, káros információkhoz hasonlította. Ugyanakkor arra intette a gyermekeket, hogy az új tudás megszerzése mellett ne feledkezzenek meg az imádkozásról, az Istennel való kapcsolattartásról.

Az istentisztelet alatt a *Pásztorunk a Jézus* eléneklésével arra serkentettük a gyermeksereget, hogy ebben a tanévben is Jézus hű követőiként, bölcsességgel és alázattal közeledjenek a tudás megszerzéséhez.

Fekete Magda

Hallod-e Mestered hangját?

Alapige: Ef 2,1–10

Átvitt értelemben reformációra azért van szükségünk, mert az idő múlásával minden deformálódik, megváltozik. Kivétel nélkül minden a torzulás, kopás, romlás, szétesés felé tart. Ez érvényes úgy a tárgyakra, mint az emberi szervezetre, a gondolatokra, az emberi kapcsolatokra is. Ezzel a törvényszerűséggel mindenkinek teljesen józanul számolnia kell.

Ezen deformálódás miatt van szükség újra és újra arra, hogy az ember a dolgait, az életét, a gondolatait, a hitét – mindenét – felülvizsgálja, karbantartsa, rendszeresen tisztogassa, vagyis az eredeti rendeltetésének megfelelő állapotba hozza. Ez érvényes az Istenről való tanításra, az egyházi gyakorlatra, a hívő emberek életére is.

Minden reformáció azzal kezdődött, hogy újra elővették az elfelejtett vagy elveszett *Bibliá*t. Újra megszólalt Isten igéje. De akár a bibliai reformációkat nézzük, akár a történelem és az egyháztörténet reformációit, az oka mindig az volt, hogy valami lényegesen módosult vagy átértékelődött.

Jósiásék, mit sem sejtve, hozzáláttak a templom tatarozásához, s egyszer csak előkerült egy befalazott bibliai könyvtekercs. Felolvastatta, és a nép elképedt... Hol vagyunk mi ettől? El is felejtettük, mit vár tőlünk Isten! Bezzeg, ha eszerint élünk, nem jutunk ilyen mélyre! Nosza, lássunk munkához!... És elkezdték a magánéletben, a közéletben, a kultuszban, a vallási életben egyaránt Isten igéjéhez igazítani a dolgaikat.

Ez a reformáció! Kész vagyok visszaigazodni Isten igéjéhez, és nem védőbeszédeket tartok a mellett az elhibázott és eltorzult helyzet mellett, ahova ige nélkül jutottam, hanem hálát adok Istennek, hogy még idejében beleszólt az életembe. De jó, hogy most már tudom, mihez tartsam magam!

Luther Márton is így fedezte fel a *Bibliá*t. Elképedt azon, hogy ő, az egyház tanítója sok mindent egészen másként tanít, mint ahogy az igében van. Kinyílt előtte a *Biblia* a szó fizikális és lelki értelmében is. Így született a 95 tétel, azután pedig sok minden más is.

Minden reformációban tulajdonképpen az történik, amit a restaurátorok tesznek. Amikor kiderül, hogy egyegy fehérre meszelt fal képeket rejteget, hogy freskók vannak a többrétegű festés vagy akár a vakolat alatt, akkor lassan, hozzáértéssel eltávolítják mindazt, amit rákentek a századok. Leszedik ezeket a rétegeket, és előtárul az eredeti, a csodálatos, szép kép.

Minket a mennyei irányítóközpontból kész a mi szerető Atyánk újra és újra reformálni, az eredeti célunknak megfelelő állapotba hozni. Ezért a reformációról ne csak a XVI. századi jusson eszünkbe, hanem vegyük tudomásul, hogy Isten a mi életünket is folyamatosan, az Ő végtelen türelmével és szeretetével, kész helyreigazítani. A kérdés azonban az, hogy mi készek vagyunk-e újra és újra az Ő igéjéhez igazodni?

Az igazi reformációt mindig bűnbánat előzi meg. Engedjük-e, vágyunk-e arra, hogy Isten igéje megszólítson, rámutasson életünk gyenge pontjaira? Én pedig szeretnék-e növekedni, fejlődni, gyarapodni a hitben, az engedelmességben, a szeretetben – mindenben? Komolyan vesszük-e, hogy Isten valóban mindenható Úr? Ezzel a bizalommal borulunk-e le előtte? Ezzel az engedelmességre való készséggel hallgatjuk-e parancsait és útmutatását? Komolyan vesszük-e, hogy minden érdemünk nélkül kimondhatatlanul szeret, és elég nekünk is az Ő kegyelme? Ha vágyunk minderre és részesülni szeretnénk abban az örömben, békességben és végsőképpen az örök élet ajándékában, akkor hajtsunk térdet Őelőtte még most, és valljuk Úrnak egész életünk fölött.

Ámen!

Korodi Levente

Ökumenikus iskolakezdés

Az oktatás érdekében végzett kiemelkedő tevékenysége elismeréseként Trefort Ágoston-díjat adományozott a magyarországi Emberi Erőforrások Minisztériuma Péter Sándornak, a Romániai Magyar Pedagógusok Szövetsége (RMPSZ) háromszéki elnökének. A Kásler Miklós tárcavezető által jegyzett oklevelet és a hozzá tartozó emlékérmet Burus-Siklódi Botond, az országos szervezet elnöke a pedagógusok hagyományos tanévnyitó ökumenikus istentiszteletén, a sepsiszentgyörgyi evangélikus templomban nyújtotta át a kitüntetettnek.

A rendezvényen aktív pedagógusok, oktatók, óvónők és szakemberek mellett korábbi pályatársak, nyugdíjas kollégák is részt vettek, s akadt, aki egyenesen az iskolából érkezett, ölnyi virággal tért be a tanévnyitó közösségi ünnepre.

Péter Sándor köszöntőjében örömmel nyugtázta, hogy egyre több kollégája tartja fontosnak, hogy részt vegyen az istentiszteleten. Úgy vélte, annyi megrázkódtatás ritkán érte a hazai oktatási rendszert, mint idén, ennek ellenére arra biztatta pályatársait, hogy minden körülmények között a legfontosabbra összpontosítsanak: tanulóikból jó embert neveljenek – szögezte le.

Isten szeret bennünket, s tekintsünk úgy az új tanévre, hogy ezt tudjuk – buzdította az esemény résztvevőit a házigazda, Zelenák József evangélikus lelkipásztor. Kovács István unitárius lelkész úgy vélte, az iskolakezdés jelenti a valódi évváltást, ekkor pezsdül meg valójában a város élete, ugyanakkor ez a magvetés időszaka is.

Antal Árpád polgármester köszöntőjét követően arra kérte a pedagógusokat, a tárgyi tudás átadásán túl tegyenek meg mindent azért, hogy a gyermekek szívét jóindulat töltse el, s tanítsák meg mosolyogni is őket. Kiss Imre megyei főtanfelügyelő egyebek mellett a tanévkezdést megelőző időszakot jellemző visszásságokról beszélt.

Az RMPSZ elnökségének üdvözletét Burus-Siklódi Botond tolmácsolta, majd átadta Péter Sándornak a rangos magyarországi elismerést. Az RMPSZ háromszéki vezetője Erdélyben elsőként kapta meg a Trefort Ágoston-díjat, amely azon állami és egyházi fenntartású intézményekben dolgozóknak adományozható, akik az oktatás érdekében hosszabb időn át kiemelkedő munkát végeznek.

(Forrás: Háromszék)

Gyülekezeti események

Menni-maradni...

2019. június 30-án ünnepi istentisztelet keretén belül 16 teológiai hallgató (az Erdélyi Református Egyházkerülethez tartozó 10 diák, a Királyhágómelléki Református Egyházkerülethez tartozó 3 diák és a Romániai Evangélikus-Lutheránus Egyházhoz tartozó 3 diák) ballagott el a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézetből. A ballagások általában búcsúzásról szólnak. A tanulmányok tengerében elmélyült diákok hat év után útrakész segédlelkészekként lépnek ki a mentsvárat, mindenkori menedéket jelentő alma materből, és elindulnak a lelkészi szolgálat sok tekintetben ismeretlen mezejére.

Az idei ballagás hangulatát azonban mégis a „maradni" misztériuma hatotta át: megmaradni Jézusban, az egyházban, a lelkipásztori hivatástudatban. E három fő gondolati pillérre alapozódott az igei üzenet is. Az igehirdetés szolgálatát Kántor Csaba, az Erdélyi Református Egyházkerület püspökhelyettese végezte *János evangéliuma* 15,1–12 alapján. Az igazi szőlőtő példáján keresztül arra biztatta a ballagó diákokat, hogy maradjanak meg Krisztusban azért, hogy Ő is megmaradjon bennük. De nemcsak bennük, ballagó diákok szívében, hanem mindazok szívében és lelkében is, akiknek majd a lelkészi szolgálat idején szolgálni fognak. Jézusban maradni nem jelent mást, mint általa és vele szolgálni azért, hogy megmaradjon bennük és mindannyiunkban az Ő öröme, mert azok, akik végzik és élik a szolgálatot, amelyet Jézus Krisztus tett teljessé a világban, azoké lesz a teljes öröm. Az igehirdetés egyben felhatalmazó és megbízó üzenetet csempészett a végzősök szívébe, hiszen a teológia kapuján be- és kiballagó mindenkori diák, teológusnövendék feladata az, hogy az anyaszentegyháznak termő szőlőága, szolgáló lelkipásztora legyen, megmaradva Krisztusban, és engedve, hogy általuk Jézus munkálkodjon az emberek szívében.

Az igehirdetést az egyetemi tanulmányaikat és magiszteri záróvizsgájukat letett ballagó diákok fogadalomtétele követte. Gyenge János, az Erdélyi Református Egyházkerület előadótanácsosa a II. Helvét hitvallás 18. fejezetét ismertetve felhívta a végzős hallgatók figyelmét az egyházi szolgák kötelességére, melyek közül a legfontosabbak Krisztus evangéliumának tanítása és a sákramentumok helyes kiszolgáltatása. Kajcsa László a Romániai Evangélikus-Lutheránus Egyház részéről köszöntötte a ballagókat és jelenlevőket, hangsúlyozva az Isten szolgáira vonatkozó feladatokat és kötelességeket. A fogadalomtétel alapján a végzős hallgatók ígéretet tettek arra, hogy Isten igéje, valamint a hitvallások szerint elkötelezik magukat az egyházi szolgálatra, és elfogadták azt a szerepet, amelyre hat vagy akár több éven át készültek. Elfogadták azt, hogy szerepvállalásuk egy folyamat része, amely feltételezi az új utakon való előrehaladást Krisztus és az egyház szolgálatában, de feltételezi a közösségben maradást is. E közösséghez csatlakoztak mindazok, akik résztvevői voltak az ünnepélynek, és akik a tanulmányi évek során bátorították a végzős teológusokat: családtagok, barátok, tanárok és teológustársak. A végzősök nevében Márton István mondott búcsúbeszédet, összefoglalva a tanulmányi évek emlékeit, kedves, de olykor nehéz pillanatait.

Mi, ifjabb teológusok minden ilyen alkalommal közelebb kerülünk ahhoz, hogy néhány év elteltével félkörben ott állunk majd professzoraink asztala előtt, ahol ma ballagó társaink is álltak. Mi vagyunk azok, akik maradunk, hogy az alma mater falain belül tanulmányaink során erősödjünk elhívatásunkban, és átértékeljük a szolgálatra való készülődésünket.

Nagy Eszter, Bíró Beatrix

Gyülekezeti nap Fazekasvarsándon

Augusztus 17-én Fazekasvarsándon újdonság volt a gyülekezeti nap. A szervezők igyekeztek színvonalas programot előkészíteni, amelyen részt vehettek gyermekek, fiatalok, családos emberek, idősek is. Az alkalmat délelőtt egy úrvacsorás istentisztelettel kezdtük, amelyen a család fontosságáról esett szó. Megvizsgáltuk a családhoz való tartozásunkat három szempontból: az otthoni család, a gyülekezeti család és Isten nagy családja. Az úrvacsora is nagy szerepet játszott, mert ez által még jobban előtérbe került a Krisztushoz való tartozás fontossága.

Az Essig József Kultúrotthonban közös ebéddel folytattuk a gyülekezeti napot. A kultúrotthon udvarán gyermekfoglalkozásra került sor, ahol a gyermekek kézművestárgyakat készítettek, társasjátékokkal játszhattak, családos vetélkedőkön vehettek részt. A családos programok meghozták a jókedvet, jó volt látni, hogy a gyerekek ilyen jól együtt tudnak játszani a szülőkkel. A felnőtteknek is volt külön programjuk: sor került asztalitenisz-bajnokságra, amelyen közös megegyezés alapján mindenki győzött, mindemellett többen végigkóstolták a borokat, és hallgatták a borokról szóló bemutatót. A borkóstolás nótázással folytatódott, amelyhez csatlakoztak a gyermekek is. A gyülekezeti napunk szalonnasütéssel zárult.

Hála legyen az Istennek, hogy egy ilyen jó alkalmat tudhatunk a hátunk mögött, hogy mindig lehet számítani a szorgos kezekre, akik nyitottak áldozatot hozni a közösség, a család érdekében.

Borhaci Dávid

Vendégek hétvégén Bácsfaluban

A szeptember 13–15. közötti háromnapos alkalmat az Együtt csoport találkozója nyitotta meg. Ezt követően Hankó Szilamér bácsfalusi lelkész rövid áhítatát hallhattuk, majd Pálfi Hilda, az Együtt csoport vezetője az elmúlt három év emlékeit idézte fel. A találkozót a kulturális Borcsa Est követte, közel 60 résztvevővel, amelyen Pálfi Hilda bemutatta az Együtt csoport tagjait, és beszámolt tevékenységükről. A kézdialmási árvaház igazgatónője, Szabó Szende a gyermekotthon tizenhárom lakójával érkezett hozzánk. Beszámolt az árvaházban folyó tevékenységekről, örömökről és nehézségekről a jelenlevőknek. Az est szeretetvendégséggel zárult.

Ezúton is szeretnénk megköszönni a bácsfalusi egyházközség nőszervezetének a segítségét és a finom süteményeket, amely által örömet szereztek az ott lévőknek.

A szombati nap a fiatalokról és ifjakról szólt. A játék és nevetés után sor került a gyerek-, majd a felnőtt asztalitenisz-bajnokságra. Gyerekeknél az első helyezett Balázs Attila, míg a felnőtt kategória győztese Antal László lett. A nap további részében mesedélutánra került sor, ahol a gyerekek karkötőket is készítettek.

A gyülekezeti hétvége fénypontja a vasárnapi istentisztelet volt. Igét hirdetett Hankó Szilamér helyi lelkész. A testvéri szeretet és a közösség összetartó erejének a fontosságáról beszélt. Mindezek után sor került a gyerekek, a pedagógusok, majd az Együtt csoport megáldására, illetve az asztalitenisz-bajnokság díjátadására. Az istentiszteletet követően bográcsebéd és szeretetvendégség következett.

Kajcsa Lóránt

Kirándulás a Kladova völgyében

Néhány éve Aradon eldöntöttük, hogy teszünk valamit annak érdekében, hogy közösségünk „háborús övezetből" kikerült gyülekezetté váljon. Valami módon „nekünk össze kell barátkoznunk" – mondták egyesek. És ez nemcsak szlogen maradt, gyülekezeti életünk részévé vált. Hogy a gyülekezeti alkalmak, bográcsozások mellett kirándulásokon is vegyünk részt. Úgy gondoltuk, hogy ezek jó alkalmak egymás jobb megismerésére, megszeretésére. Az elmúlt években többször is együtt utazhattunk nagyobb egyházi rendezvényre felhőtlen hangulatban, vagy kirándultunk, élvezve nemcsak a hegyek, tájak szépségét, hanem egymás társaságát is. Tavaly sajnos ez elmaradt. Akkor megfogadtuk, hogy ilyet többé „nem engedünk meg magunknak". Igaz, hogy az évek óta tartó nagyobb beruházások mintha elszívták volna nemcsak pénzünket, hanem energiánkat is. De egy gyülekezet azért gyülekezet, hogy „éljen" is, ne csak „dolgozzon". Jézus azt akarja, hogy „életünk legyen", sőt „bővelkedjünk" (Jn 10,10). Idénre valami „nagyobbat" terveztünk volna kárpótlásul a tavalyi mulasztásért. Herkulesfürdőre, a Vaskapuhoz is szerettünk volna menni, de sajnos későn kezdtük el a szervezést, már minden szálláslehetőség foglalt volt. Egy hirtelen jött ötlettel az Arad közeli Kladova völgyén töltöttünk néhány napot, az egyik református közösség táborhelyén. Nem kellenek feltétlenül „luxuskörülmények", mert a hangulatot mi teremtjük, az örömöt mi visszük magunkkal, a boldogságunk nem helyzetfüggő. Nem voltunk nagyon sokan, de mégis jól telt. El tudtuk mondani, hogy „jó nekünk itt lenni", és ha Isten éltet és megsegít, még máskor is eltölthetünk egy-két napot akár egy népesebb csoporttal is ezen a helyen.

Jakab István

Szórványvasárnap Csíkszeredában

„Lábam az ő nyomdokát követte; útját megőriztem, és nem hajoltam el." (*Jób könyve*, 23,11)

2019. szeptember 1-jén Hargita megye különböző településeiről az evangélikus hívek közös istentiszteleten vettek rész. Jelen voltak Csíkszereda, Tusnádfürdő, Csíkszentgyörgy, Marosfő, Csíkmenaság, Gyimesközéplok, Szentegyháza, Keresztúr, Udvarhely evangélikus hívei, összesen negyvenheten.

A híveket Tamás János csíkszeredai lelkész köszöntötte, igét hirdetett id. Domokos Jenő nyugalmazott lelkész. Igehirdetéséhez alapigének *Jób könyvé*nek 23. részét választotta. A türelmes, Istenhez szenvedéseiben is kitartóan hűséges Jób élettörténetével próbált választ adni a mai ember kérdéseire, gondjaira. Istentiszteletünket még ünnepélyesebbé tette Máthé Vilma orgonajátéka, Johann Sebastian Bach gyönyörű muzsikáját szólaltatta meg. Az istentisztelet keretében úrvacsorát osztottak, és felajánlásokra szólítottak fel (offertóriumot hirdettek) a csíkszeredai templomtorony faburkolatának a felújítására.

Az istentisztelet után szeretetvendégséget tartottak, ahol lehetőség volt találkozni, beszélgetni, egymást jobban megismerni. A szórványban minden ilyen alkalom, ahol mi, evangélikusok együtt lehetünk, segít megélni az együvé tartozás örömét. Hálát adva Istennek, mi, a megye lélekszámra talán legkisebb gyülekezete, az idén is elmondhatjuk, hogy dolgozunk, imádkozunk, élő egyházként vagyunk jelen.

Sata Klára

Vakációs bibliahét

A marosvásárhelyi gyülekezetben

Lelkésznőnk imádságával kezdtük a hetet, ezután a várva várt játékfergeteg következett, különböző versenyjátékokban mérettettek meg fiúk és lányok.

Napi témánkra ráhangolódva, mindennap a templomba vonultunk át, ahol a fiatalok zenei kíséretével a gyermekek Istent dicsérő énekeket tanulhattak.

Vakációs bibliahetünk témája: „Légy példa: szeretetben, viselkedésben, beszédben, hitben". Különböző bibliai időket felidéző színdarabokat, videókat, meséket láthattak, hallhattak, szemléltető kísérleteket végeztek a gyermekek.

Mindennap tanultunk egy igét, ami reményeink szerint nemcsak a gyermekek emlékezetébe, hanem szívük kőtáblájára is rávésődött. Az aranymondások arra próbáltak figyelmeztetni, hogy azt cselekedjük másokkal, amit szeretnénk, hogy velünk is cselekedjenek. Vasárnap „Jézus-tiszteletre" jöttek a gyermekek, szüleiknek és a gyülekezetnek bemutatni, amit a héten tanultak, majd a pap néni megáldotta őket az óvoda- és iskolakezdés alkalmából.

Kovács Zsuzsanna

A simonyifalvi gyülekezetben

Délelőttönként 20–25 gyermek hallgatta a bibliai tanítást, énekeltek, játszottak, aranymondást tanultak. Hat éve a tiniknek, fiataloknak délutánonként hasonló alkalmat szervezünk. Az utolsó nap az eddigieket gyakoroljuk, majd bemutató következik a szülőknek, hozzátartozóknak az énekekből, aranymondásokból, bibliai történetekből. Pontgyűjtő versenyt is tartunk, amelybe a szülők is bekapcsolódhatnak. Az összegyűjtött pontokért játékokat, plüssöket, könyveket, ceruzákat, édességeket vásárolhatnak.

Nagy öröm látni, hogy milyen lelkesedéssel énekelnek a gyerekek, figyelnek a történetekre, és mindent beleadva játszanak közösen. Hála tölti el a szívem, hogy az ő irányításukban, tanításukban, harcaikban, nehézségeikben én is részt vehetek.

Deák Bálint

Sepsiszentgyörgyön

Augusztus 28–31. között szervezte meg a Sepsiszentgyörgyi Evangélikus-Lutheránus Egyházközség a vakációs bibliahetet a gyülekezet gyermekei számára. A KOEN Alapítvány terve alapján a „Légy példa a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a hitben, a tisztaságban" (1Tim 4,12) vezérige határozta meg a négynapos rendezvényt. Domokos Zsuzsanna tanítónő vezetésével 32 gyermek éneklés, tánc és játék által tanulhatta meg, hogy mit jelent példának lenni társaik számára. A gyermekek megerősödtek a Krisztus-hitben, és új barátságokat alakíthattak ki.

Végh Nimród

Jézus családja és a mi családunk

A vakációs bibliahét megszervezésére augusztus 26–28. között negyedik alkalommal került sor Szatmárnémetiben. Az alkalmakon mintegy 25 lutheránus és unitárius gyerek vett részt. Jézus családjáról beszélgettünk: első nap Dávid királyról, akiről az evangéliumokban úgy olvasunk, mint Jézus „apjáról", Pálffy Anna-Mária unitárius lelkész elismételte a gyerekekkel Dávid élettörténetét. Második nap Zakariásról, Erzsébetről és Keresztelő Jánosról – Jézus közeli rokonairól – beszélgettünk, majd harmadik nap Jézus földi szüleiről: Józsefről, Máriáról.

Mindennap énekeltünk két gitáros – Veszprémi Krisztina és Rédai Ádám – segítségével. Utolsó délután a lutheránus imaházban a gyerekek előadták a héten tanult énekeket, majd a házasság fontosságáról, házasságon belüli nehézségekről és azok orvoslásáról szólt az igehirdetés a felnőtteknek. Ezután jótékonysági koncerten a Szegletkő együttes Barna Tomi gyógykezelésére gyűjtést szervezett.

Illyés Sándor

IV. Köz-Ép-Pont találkozó, 2019

VÉGH NIMRÓD

„SZERETSZ-E ENGEM?” (Jn 21,16) – krisztusi kérdés mottóval, a Romániai Evangélikus-Lutheránus Egyház és az Evangélikus Ifjúsági Keresztyén Egyesület (EVIKE) szervezésében idén is megtartottuk a Köz-Ép-Pont – IV. Erdélyi Lutheránus Ifjúsági Találkozót.

2019. július 9-én több mint 300 erdélyi és anyaországi fiatal gyűlt össze Tusnádfürdőn, hogy négy napon keresztül közösségben legyenek egymással, és megtapasztalják, hogy mit jelent a szeretet a családban, szeretet az egyházban és szeretet a nemzetben.

Az esemény a sepsiszentgyörgyi Messzehangzó együttes fellépésével kezdődött, majd a nyitó istentiszteletet követően – első anyaországi magyar díjazottként – Reményik Sándor-díjban részesült Végh Szabolcs hídépítő tevékenységéért az erdélyi és az anyaországi fiatalok között.

A továbbiakban Adorjáni Dezső Zoltán, a Romániai Evangélikus-Lutheránus Egyház püspöke elmondta a fiataloknak a találkozó célját: *„Mindenekelőtt tudjátok meg, ennek a találkozónak az a célja, hogy ebben a közösségben Istennel találkozzunk. Ez egy nagyszerű, egy kimondhatatlanul nagyszerű és boldog találkozás. Egy különleges tapasztalat. Azt kívánom, hogy tapasztaljátok meg itt, ebben a közösségben Isten jelenlétét, Isten szeretetét, találkozzatok Krisztussal, az életünk Urával, aki maga a szeretet, a testté lett szeretet. Hiszen arról fog szólni ez a négy nap, hogy szeretet a családban, a házasságban, szeretet az egyházi közösségben, szeretet a nemzet közösségében.”*

A második nap témája: szeretet a családban. A család és a házasság fontosságára hívták fel a figyelmet Koszta Enikő és Papp Noémi lelkésznők. Majd a táborozók kis csoportos beszélgetéseken mélyítették el az előadáson hallottakat, megismerhették egymás családját.

A harmadik nap Soltész Miklós egyházi és nemzetiségi kapcsolatokért felelős államtitkár kötetlen, oldott hangulatban beszélt arról, hogy mit jelent a nemzetet szeretni. Arra biztatta a fiatalokat, hogy a megannyi ártó hatás ellenére maradjanak meg hitükben, egyházukban. *„Ha hideg van, akkor felöltözünk, védekezünk ellene. Ha jön a betegségeknek az időszaka télen, akkor vitamint szed az ember, felkészül a hidegre, a rossz időre és a betegségekre. Az ember a saját életében is, ha fel tudja készíteni magát olvasmányokkal, közösséggel, egyházon keresztüli kötődésekkel az élet kihívásaira, akkor a nagyon nehéz élethelyzeteket, amelyek a fiatalok előtt állnak, ki lehet védeni, és meg lehet óvni a fiatalokat attól, hogy ne zuhanjanak bele abba a csapdába, amit sokszor ez a liberális világ kínál nekik. Egy keresztyén evangélikus tábor nagyon sokat segíthet ezeknek a fiataloknak. Hiszem azt, hogy ők úgy mennek vissza a közösségeikbe, hogy meg fognak erősödni lelkiekben, és abból fakadóan családjukat, közösségüket, akár egész nemzetüket szolgálni és szeretni fogják.”*

A negyedik nap Böjte Csaba ferences rendi szerzetes arról beszélt, hogyan lehetünk boldog, derűs emberei az egyházunknak: *„Ha valaki tudna mondani egy dolgot, amit szomorúan, búbánatosan, depressziósan jobban el lehet végezni, mint jókedvvel, derűvel, akkor én is nekiállnék szomorkodni. Bármi, amihez jó székely humorral állunk neki, hamarabb megoldódik. Úgy gondolom, a jókedv, a derű a keresztyén ember mindennapi ruhája kell legyen.”*

A jókedv, a derű a találkozó öt napján a résztvevők mindennapi ruhája volt. Az előadások mellett Nánai László tábori lelkész áhítatai, az alternatív programok: kézműves-foglalkozások, sporttevékenységek, népdal- és néptáncoktatás, humoros előadások varázsolták színesebbé a táborozók életét. A találkozó során megtapasztalhatták, hogy *„a keresztyénség nem egy merev, orrlógató valami kell legyen – az inkább a keresztyénségnek a karikatúrája –, hanem egy jó hangulatú, humoros, jókedvű, könnyed dolog”* – ahogy Adorjáni Dezső Zoltán püspök nyilatkozott az MTVA riportjában.

Koszta István lelkész, a találkozó főszervezője így foglalja össze az eltöltött napokat: *„A Köz-Ép-Pont találkozó egy olyan munka eredménye, mely nagyon sok időt felölel. Egy mindennapi következetes ifjúsági munkának a következménye. Ezek az alkalmak egy nagyobb találkozásra, ismerkedésre adnak lehetőséget fiataljaink között, akik az ország különböző településeiről eljönnek. Megismerik, hogy ugyanazon közösséghez tartoznak, ugyanaz az anyanyelvük, a vallásuk, a felekezetük, erkölcsi tartásuk.”*

(A Köz-Ép-Pont találkozóról színes képriport a következő oldalakon.)

Szeretetünnep Erdélyben

„Idén engem ért a baráti és megtisztelő felkérés, hogy a júliusban Tusnádfürdőn megrendezett negyedik Köz-Ép-Pont erdélyi evangélikus ifjúsági találkozó igei felvezetőit megtartsam. A fesztivál programpontjait ugyan ismertem, de nem volt további közös egyeztetés a szervezőkkel – az áhítatok textusválasztásában, kidolgozásában teljesen szabad kezet kaptam...

Mivel a találkozó gerincét a családban, nemzetben, egyházban tükröződő isteni szeretet bemutatását megcélzó előadások képezték, az én igyekezetem arra irányult, hogy szelíden ráhangolva, mintegy igei ágyat vessek ezeknek az előadásoknak. [...]

Bizonyos dolgokat az ember csak utólag lát élesen. Érzi persze valahogy homályosan menet közben is, de végül csak a kimondással ugranak helyükre a billegő részek, és lesz a kép teljes és csodaszép. Amikor először szembesültem azzal, hogy a szeretetről kell sorozatban prédikálnom, bizonyos idegen értetlenkedés fogott el. Miért pont egy introvertált tábori lelkész exponálja az Isten igéjét a szeretetről, amikor annyi remek téma van még, amelyben sokkal ügyesebben el lehet bújni? Persze a feladat az feladat, a tábori lelkész pedig végrehajtja.

Aztán most, hogy vége van, „leesett” minden. A tábort nyilván mindenki máshogy élte meg. Biztos voltak, akik fanyalogtak a szálláshelyek, a helyenként zivataros és fagypont felé konvergáló „székely kánikula” vagy a medvék miatt, de az én szívemben végig nyár volt.

Tusnádfürdő, 2019

Évek óta rendszeresen járok Erdélybe a kisfiammal, és csodálom a munkát, amelyet az ottani szolgatársak vállvetve és összetartva végeznek. [...] Számomra az Isten szeretete Tusnádfürdőn tapinthatóan és félreérthetetlenül jelen volt családban, nemzetben és egyházban. Köszönöm nektek, barcasági barátaim és testvéreim, a befogadó szeretet közös történetéből fakadó közösséget!"

Nánai László

Anyanyelven őrizzük a hitet!

Soltész Miklós államtitkár fontosnak tartotta, hogy a kétévente Erdélyben rendezett lutheránus táborba magyarországi fiatalok is érkeztek. Így a tábor lehetőséget ad arra, hogy az erdélyi és magyarországi lutheránus ifjak megismerjék egymást. A lutheránus tábor és a hasonló táborok is ezt a célt szolgálják. Hozzátette: a Kárpát-medencében élő magyarok emellett jó állampolgárai lehetnek azoknak az országoknak, amelyekben élnek.

„Nem mi vagyunk azok, akik el akarjuk csábítani a román fiatalokat dolgozni, akiknek köszönhető, hogy négy-ötmillió román már nem Romániában él. A közel másfél milliós magyarság sokkal inkább erősíti ezt az országot. Remélem, hogy ezek a táborok is üzenik a többség felé, hogy a kereszténységben egyek vagyunk, és a megmaradásunk is összekötődik a jövőben" – vélte Soltész.

A magyar kormány támogatásával megszervezett tusnádfürdői lutheránus tábor programjain 290 erdélyi, partiumi és magyarországi fiatal vett részt.

Török Franciska felvételei

Akiktől búcsút vettünk

Barkó Etelka
(1936–2019)

Barkó Etelka testvérünk életét behálózta, ragyogóvá tette a barátság. Élete szolgálat volt, melyben példát állított elénk kulturális értékeink, hagyományaink ápolására és megőrzésére. Olyan ember volt, aki arra törekedett és azon munkálkodott, hogy nemesebbé, tisztábbá, értékesebbé, vonzóbbá tegye azt a közösséget, amelyben élt, munkálkodott és tanított.

Életében nem csupán az az érték, aki ő volt, amit ő birtokolt, ami vele történt, amit megtanult, amit elért; hanem az volt a döntő, hogy mit adott át ebből másoknak. Sok éven keresztül gyűjtötte a múltból hátramaradt szellemi és tárgyi kincseket, őrizgette, és minden erejével azon dolgozott, hogy továbbadhassa gyerekeknek, fiataloknak. A Zajzoni Rab István-díjas Barkó Etelka népművész nyugodt, derült magasságban élt emberek, érdekek és szenvedélyek felett. Tömeggé sosem vált, pedig mindig aktív tagja volt gyülekezetének, nem olvadt bele a lármázó seregbe, és nem ült az elvonultság hegycsúcsaira sem. Tudott önmaga lenni, s éppen ezért soha nem vált másoknak terhére. Igazi akart lenni. Lényétől távol volt a látszat, a hamisság, a kirakat, valódi volt az aranya, az ékköve, a szíve és a szava. Nem akart hamis látszatot, olyannak mutatta be magát, mint amilyen valóban volt, de olyan igyekezett lenni, amilyennek érdemes lenni, ezért is tüntették ki Hétfalu díszpolgárává. Elevenen ható nagy érték volt személyisége, aki a benne lévő kincset nem tartotta meg magának, hanem készségesen adta tovább, önzetlenül osztotta szét bőségesen. [...]

Isten akaratában és végzésében megnyugodva, tudva, hogy hazaérkezett, búcsúzunk testvérünktől.

(Adorjáni Dezső Zoltán püspök részvétnyilvánításából)

Hantz Lám Irén
(1937–2019)

Formálisan nem volt egyházunk tagja, orosz nemzetiségű édesanyja után keresztelték. Írásait, értekezéseit, megemlékezéseit a Korunk, az Utunk, az Előre, az Igazság, a Tanügyi Újság, az Új Élet, A Hét és a Tribuna közölte. Földrajzi szakíróként főként Torockóval és környékével foglalkozott, 1996-tól a torockói Tóbiás Éva Galéria-füzeteket szerkesztette, és kiállításokat rendezett.

Édesapja, Lám Béla Reményik Sándorral való baráti, családi kapcsolatai írásos és képi emlékeit *A lámpagyújtogató* című monográfiájában tette közzé. Különös érzékenységgel és közelséggel képes bemutatni a költői életutat, amely az egyént és közösséget megpróbáló történelmi korban, az első világháború után, az örök szépség, az emberi értékek, a szülőföld szeretetének és az alkotás örömének a jegyében alakult.

A képekkel, versekkel, emlékezésekkel gazdagon illusztrált pályakép kidomborítja Reményik igazi jellemét: olyan alkotóművész, aki mindig szembeszáll a reménytelenséggel és az elidegenedettséggel. A kötetből nemcsak a Reményik család múltját, polgári értékrendjét ismerhetjük meg, hanem a szülőváros társadalmát, kulturális életét is. A tények felsorolása nem száraz, hanem azok versbeli tükrözése során kirajzolódnak a költő lelki történései: a kisebbségi sors gyötrelmei, a társadalmi romlással való szembenállás, a barátságok öröme, a természet csodálata, a betegséggel való küzdelem.

Hogy mennyire összefonódott Reményik és Kolozsvár élete, különösképpen *A költő és Kolozsvár fél évszázada* című fejezetből tudhatjuk meg. A művészi életút (1890–1941) hűséges nyomon követése mellett Hantz Lám Irén kitér Reményik utóéletére is.

(Forrás: Wikipédia, www.moly.hu)

Adománygyűjtés Apácára

Az erdélyi Apáca evangélikus-lutheránus egyházközsége sok-sok éve próbálkozik műemlék templomának és parókiájának felújításával, de eddig sikertelenül. Apáczai Csere János szülőfalujának közössége viszont nem szeretné feladni e két nagyon fontos, B kategóriás műemlék épület rehabilitációját. A gyülekezeti próbálkozások mellett pályázati alapokat is sikerült megszerezni a közelmúltban, azonban a teljes felújításhoz a szükségesből hiányzik 250 000 RON (54 000 €).

Ehhez kérjük szíves segítségüket.
Az adományokat a következő számlára lehet utalni:

BISERICA LUTHERANA PAROHIA APATA
CUI: 10267545, IBAN: RO84OTPV211000116927RO03
SWIFT: OTPVROBU

Segítő szándékukat előre is köszönjük.

Az Apácai Evangélikus-Lutheránus Egyházközség vezető elnöksége

Járosi Andorra emlékezve

BENKŐ TÍMEA

JÁROSI ANDOR AZ ERDÉLYI MAGYAR EVANGÉLIKUS EGYHÁZ életét máig meghatározó személyisége. A kolozsvári lelkipásztor a két világháború közötti időszakban szellemi gyarapodásért és lelki megújulásért munkálkodott gyülekezeteinkben. Akkor került segédlelkészként a kolozsvári gyülekezetbe, amikor Kirchknopf Gusztávnak, a trianoni határok révén egyházszervezet nélkül maradt erdélyi magyar evangélikusok jogaiért küzdő kolozsvári lelkésznek az üldöztetés miatt el kellett hagynia Kolozsvárt, Erdélyt.

Járosi a kolozsvári fehér templomban elindított folyamatban megújította egyházunk istentiszteleti rendjét. Diákjaival, lelkésztársaival olyan közösséget alakított ki, amelynek köszönhetően megújulhatott az egyház lelki élete. Az erdélyi közművelődés elismert személyisége volt, szoros kapcsolatot tartott az Erdélyi Helikon íróival, szerkesztője és munkatársa volt több irodalmi, közművelődési folyóiratnak. Könyvismertetéseket közölt, színházi kritikát és hangverseny-ismertetéseket írt, egyházi írásaiban és tanulmányaiban pedig megfogalmazta az erdélyi magyar evangélikusok lutheri teológiáját.

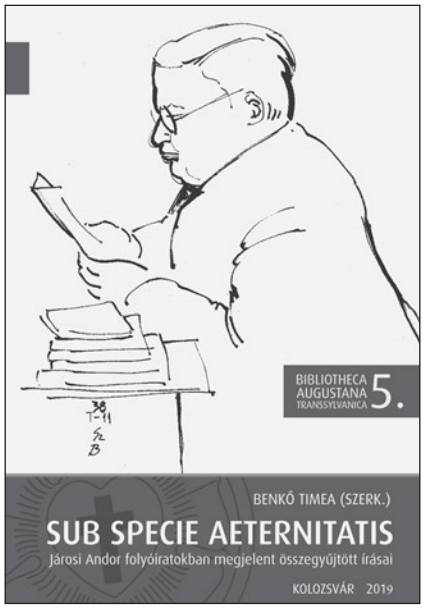

A második világháború borzalmai közepette nem féltette saját életét akkor sem, amikor üldözötteket menekített, zsidókat rejtegetett. Ezért a krisztusi szeretetből fakadó tevékenységéért az utókor elismeréssel adózott. Miközben utolsó lehetőségeit is kihasználva másokat mentett, ő maga vált áldozattá, amikor 1944 októberében ötezer kolozsvári férfival együtt szovjet munkatáborba hurcolták el. Még abban az évben, december 25-én a magnyitogorszki táborban meghalt, és tömegsírba temették. Az 1949. november 20-án a kolozsvári templomban megtartott gyászistentiszteleten elbúcsúzott Járosi Andortól családja, egyháza, és mindazok, akik tisztelték, becsülték és szerették.

Járosi Andor irodalmi munkásságáról azonban az idők folyamán megfeledkezett a köztudat. Nem ismerjük írásait. Ezt a hiányt igyekszünk pótolni, amikor 2019 őszén kiadjuk Járosi Andor folyóiratokban megjelent írásainak a válogatását, így emlékezve meg 75 évvel ezelőtti elhurcolásáról és halottá nyilvánításának 70. évfordulójáról. Járosi Andor ritkán vallott önmagáról.

A következő idézet sem önvallomás, hanem néhány sor egy írásából, amelyben a 20. század eleji lelkészideált vázolta fel. Az írás a számára ezt a mintát megtestesítő Kirchknopf Gusztáv kolozsvári evangélikus lelkipásztorról szól. Ha azonban Járosi Andor életművét összevetjük ezzel a szövegrészlettel, könnyedén ráismerhetünk benne magára Járosi Andorra. Erős tudományos felkészültség, társadalmi problémák iránti kifinomult érzék, megértés, a szellemi, erkölcsi, vallási, anyagi helyzet nyomorúságaival szemben erős lélek, mélyen érző szív.

„...ki kellett alakulnia a régi, kedves papi típus helyébe egy újnak, amely a rohanó élet új, kiáltó igényeivel szemben erős tudományos felkészültséggel, a társadalmi problémák iránt való biztos érzékkel, megértéssel s a szellemi, erkölcsi, vallási, anyagi helyzet nyomorúságaival szemben erős lélekkel, mélyen érző szívvel tud megállani. A modern lelkipásztornak a kultúra hősének, a társadalmi osztálykülönbségeken felül álló kemény, határozott férfiúnak kellett lennie, ki hivatását úgy fogja föl, hogy mint kultúrembernek s szociális érzékű társadalmi irányítónak kötelessége egyrészt a vallásos kultúrát terjesztenie, másrészt olyan érzületet alakítani ki a maga hívei között, mely a szociális nyomorúságot s osztálykülönbséget minél inkább eloszlatni Isten s embertársai iránt való kötelességből nemcsak kötelességének, hanem dicsőségének tartja." (Járosi Andor)

Emlékezzünk Járosi Andorra, és ne szűnjünk meg hálát adni mindazért, amit Isten általa egyházunknak ajándékozott. Írásainak megjelentetése az emlékezésnek csupán egy módja. Méltó emlékezés az, ha birtokba vesszük, megéljük és továbbhagyományozzuk a lelki és szellemi örökséget.

Nemzetközi szeminárium Strasbourgban

Strasbourgban tartották az Ökumenikus Központ 53. nemzetközi szemináriumát, amelynek témája a keresztyén egyház tanítása és spiritualitása volt. A téma kihívása abban áll, hogy amíg a tanítás sok esetben a felekezeteket egymástól elválasztja, addig a lelkiség gyakran összeköti. A különböző egyházakhoz tartozó lelki irányzatok vezetőinek előadásából kitűnt, hogy minden „sikeres" irányvonal olyan hitre jutott személyiségek vezetése alatt működik, akik Istennek szentelve életüket naponta keresik az Úr közelségét, és nagy hangsúlyt fektetnek a Lélek általi vezettetésre.

Ahol csak száraz dogma és megcsontosodott keretek vannak, ott megszűnnek a gyülekezetek, és fölöslegessé válnak a templomok. Ahol azonban az egyének a Lélek szavára hallgatva igyekeznek élni, ott aktív élet van, ahová szívesen mennek fiatalok is. Martin Schleske hegedűkészítő mester szerint mi kapcsolók vagyunk, olyan kapcsolók, amelyeken keresztül Isten Szent Lelke árad és munkálkodik ebben a világban.

Mátyás Attila

Vakációs krónika

Ajándék

Gyerek- és ifjúsági tábor Fazekasvarsándon

Hová fér el a legnagyobb ajándék? A legnagyobb ajándéknak, a szívbéli örömnek igen kevés hely kell, mégis egyedi és pótolhatatlan. Ilyen örömben volt részük mindazoknak, akik 2019. július 3–7. között részt vettek a fazekasvarsándi gyerek- és ifjúsági táborban. Huszonhét gyermek és fiatal napközis volt a tábora Isten áldásának, amely négy segítő (Plakó Krisztina, Huszár-Kalit Eszter, Borhaci Dávid és Demeter Tibor) munkájának, valamint nyolc édesanya vagy nagymama szorgos kezének köszönhetően valósulhatott meg. A vakációs bibliahét témája alapján a példaadásra való felkészítés állt a tábor középpontjában.

Az Obetko-házban énekléssel és imával kezdődtek a napok. Az énekeket laptop és projektor segítségével tanulhatták. Az aranymondás tanulása után gyöngyszívet, mintás üveget és szívdíszt készítettek a gyerekek. Második nap a példás magaviseletet a homokra és kősziklára épített ház példázata, valamint a jó és rossz gyümölcsöket hozó fa képe alapozta meg. Harmadik nap a hit példáját Kornéliusz szolgáltatta. A hit tartást, biztonságot ad, és megéri érte a kételyekkel is megküzdeni. „Minden lehetséges annak, aki hisz” (Mk 9,23b). Ezen a délutánon az ifjak segítségével a templom udvarán nyolcstációs akadályversenyt bonyolítottak le. A próbákat kiálló gyerekek ajándékként csodás arcfestésben részesülhettek. Negyedik napon a csapat nagy része a mácsai botanikus kertbe kirándult, ahol óriási tölgyeket, tisza- és mamutfenyőt és még sok érdekes növényt csodálhatott meg, végül a gyönyörű Károlyi-kastélyban a múzeumot is meglátogatták. A nap zárásaként tájékozódási versenyen vettek részt.

Minden napot egy rajzfilmmel zártak, köztük *Az ajándék* című rajzfilmet is megtekintették. A film üzenete szerint a legnagyobb nehézségek közepette is lehet, kell is hinni a jóban, örömökben. A tábort záró istentiszteleten a gyerekek előadták új dalaikat a gyülekezet hattagú gitáros együttesének a kíséretében. Ezen az istentiszteleten búcsúzott Huszár-Kalit Eszter lelkésznő a gyülekezettől. A táborból emlékbe a kicsik kis labdát, a nagyok kulacsot vihettek haza. Egy-egy kulcstartó is emlékeztette őket arra, hogy majd a hétköznapokban is példák legyenek családjukban, közösségükben.

Huszár-Kalit Eszter

Művészeti tábor Kladován

A gyerekeknek ritka alkalom ilyen táborban részt venni. A simonyifalvi evangélikus egyházközség szervezésében az Arad megyei Kladován hatnapos művészeti táborban 40 gyerek és fiatal ismerkedett a hatodik alkalommal megszervezett Keresztyén Művészeti Táborban a szénrajz, a festészet és a linóleummetszés titkaival, emellett gitározni és furulyázni tanultak. Ezenkívül napi egy óra éneklés volt áhítatok előtt, valamint a tábortűznél ráadásként még egy fél óra éneklés. Nagy örömmel énekeltek a gyerekek, fiatalok. A művészeti hátteret Brittich Erzsébet művésznő biztosította és vezette végig a gyerekeket a rajzolásban, linómetszésben, valamint festészetben. Minden évben nagy segítség nekünk, hogy elfoglaltsága ellenére időt szán ránk és a gyerekekre, hogy mindent kihozzon a gyerekekből a művészet terén. Minden évben gyönyörű festmények, rajzok és linómetszetek készülnek. Évenként egy újítást is bevisz a művészeti nevelésbe, ebben az évben a bibliai ábrázolás volt jelen első alkalommal, és nagyon szépen és ötletesen jelenítették meg az elveszett bárány, illetve a tékozló fiú példázatát.

A tábort minden évben a gyülekezetben is bemutatjuk. A művésznő kiválogatja minden gyermektől külön-külön azokat a képeket, festményeket, amelyeket a legsikeresebbnek vél, és kiállításra kerülnek. Érdekes, ahogy a képek megtekintése közben Eli néni (ahogy minden gyerek szólítja a művésznőt) mesél a képekről, mit oldott meg csodálatos módon, mit lehet a festményből kiolvasni. Ezenkívül a részt vevő gyerekek koncertet is tartanak a tanult énekekből.

Nagy élmény számomra látni, hogy a gyermekek örülnek az együtt eltöltött időnek, hogy miként fejlődnek, miként növekednek a hitben és szeretetben. Jövőre ismét szeretnénk ezt a tábort megszervezni.

Deák Bálint

Halmágyi táborozók Nagytarcsán

2018 nyarán fogalmazódott meg a gondolat, hogy a halmágyi gyermekek vegyenek részt a Nagytarcsán szervezett táborok valamelyikén. Hosszas egyeztetéseket követően született meg a döntés, hogy egy teljes hetet és két vasárnapot töltsön Nagytarcsán a csoport.

Nagy útra készülődött 2019. június 22-én a halmágyi egyházközség képviselete: Bandi Márta lelkész vezetésével a kilenc gyermek és az öt kísérő.

Június 23-án részt vettünk a délelőtti istentiszteleten, majd a közös ebéden, délután pedig a gyülekezeti tagokkal és a vendéglátó családokkal együtt tartott szeretetvendégségen. Június 24–28. között a hittanos tábor programján vettek részt a halmágyi gyerekek. A gyermekek megtapasztalhatták, hogy milyen az, amikor mindenki magyarul beszél, új barátságok szövődtek, a közös tanulás és játék élménye hatotta át mindennapjaikat, illetve megtanulták a számháború rejtelmeit és a vízicsata trükkjeit. Pénteken délután a templomban került sor a táborzáró alkalomra, ahol a gyermekek bemutatták mindazt, amit a héten tanultak (énekek, aranymondások, csengettyűs kórus).

Szombaton Egerbe utaztunk, ahol a vár felfedezésével töltöttük a napot: vártörténeti kiállítás, a panoptikum (viaszbaba-kiállítás az *Egri csillagok* c. film alapján) és a kazamatarendszer megtekintését lövészbemutató követte, majd a börtönmúzeum és a hősök termének megtekintése zárta a programot.

Az utolsó napon, június 30-án a délelőtti istentiszteleten búcsúztunk el vendéglátóinktól, a gyülekezet közösségétől, akiknek az adományai tették lehetővé, hogy a gyermekek ingyen vehettek részt a táborban és a hétvégi kirándulásokon.

Közös ebédet követően együtt utaztunk el Albertirsára, ahol kellemes és nyugodt délutánt tölthettünk az önkéntesekkel a helyi strandon.

Az együtt töltött idő minden percéért hálásak vagyunk Istennek, hiszen a nagytarcsai gyülekezet teljes befogadását és vendégszeretetét tapasztalhattuk meg.

Soli Deo gloria!

Bandi Márta

Kincskereső tábor Halmágyon

Augusztus első teljes hetében idén is megrendezték a halmágyi egyházközség hagyományos nyári táborát, immáron 4. alkalommal, mint kincskereső tábort. Ez a hét évről évre egyre különlegesebb, és szimbólumokat hordoz magában, hiszen tavaly egy különleges kapcsolódási pontot kínált a szervező egyházközség és a magyarországi testvérgyülekezet között, ugyanis nagytarcsai önkéntesek vettek részt akkor a tábor lebonyolításában. A jó tapasztalatokkal feltöltekezve idén is érkeztek önkéntesek, akik derekas helytállással vállalták a reggeli áhítatok (éneklés és bevezető jelenetek), illetve a kiscsoportos tevékenységek vezetését. Az idei év különlegessége volt, hogy az önkéntes lányok mindennap egy órát a népzenére és néptáncra szántak, így egy egyszerű és kedves koreográfiát tanítottak meg a gyermekeknek. Szintén az önkéntesek segítségével történtek a délutáni kreatív és játékos foglalkozások. Idén először a gyülekezet ifisei közül három fiatal vállalta, hogy a délelőtti kiscsoportos beszélgetést követően segítőként részt vesznek a gyermekek ebédeltetésében.

A tábor tematikája idén is a Keresztyén Oktatásért és Erkölcsi Nevelésért Alapítvány által előkészített és kidolgozott programot követte. A program központi igeverse a Timóteushoz írt első levél 4. fejezetének 12b. verse: „légy példa ... a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, ... a hitben, a tisztaságban". Erre az öt tulajdonságra épült fel az öt nap programja, melynek állandó szereplője volt Pál apostol és Timóteus, akik minden reggel rövid jelenettel indították a napot. A nagytarcsai önkéntesek segítségével minden nap egy-egy új éneket is megtanultunk, melyet gitárral és mutogatással kísértek.

A tábor délelőtti foglalkozásait a közös néptánc, majd az ebéd zárta. Ezt követően játék és kreatív tevékenység következett: hétfőn mindenki elkészítette a textil hátizsákját, melybe a héten készült tárgyakat gyűjtötte, valamint ekkor kezdték el a szélcsengő elkészítését is, mely péntekre egy öt harangocskából felfűzött csengővé állt össze. A harangocskákra (agyagcserepecskék) pedig felkerült a hét központi igéje. Kedden és szerdán a kreatív tevékenység mellett sor- és csapatversenyre is sor került, majd csütörtökön, ebéd után vízicsata következett. Délután Simon Nagy Ilona apácai lelkipásztor jóvoltából újra lehetett nemezelni. A tábor utolsó délutánjának programját, mint a Halmágyi Napok előrendezvényét, a Kovászna Megyei Művelődési Központtal együtt szerveztük. A művelődési központ Kolozsi Ildikó (Guzsalyas Alapítvány) kézművest delegálta, hogy a gyermekeket bevezesse a gyöngyfűzés rejtelmeibe. Utána került sor a templomban a táborzárásra. A gyermekek itt adtak számot mindarról, amit a héten tanultak (énekek, aranymondások, néptánc), illetve itt vették át a héten megtöltött hátizsákokat is. Az estét és az egész hetet jó hangulatú közös pizzázással zártuk.

Szeretettel köszönünk meg minden támogatást. A tábor finanszírozásához hozzájárult a szervező egyházközség, valamint a Communitas Alapítvány pályázati formában és a Kovászna Megyei Művelődési Központ a programszervezésben együttműködve. Köszönjük a Nagytarcsai Evangélikus Egyházközség lelkészeinek, Baranka Györgynek és Máriának, hogy az ifjakat (ifj. Baranka György, Dobreán István, Gottfried Mariann, Harangozó Lili, Hegyi Viktória, Somogyi Kíra, Tóth Dániel) bátorították, és a táborra való felkészülésüket segítették – köszönjük az önkénteseknek a rendkívül alapos és precíz munkát, a tábor minden napján való helytállásukat. Köszönjük Magó Annának, hogy szállást és ellátást biztosított az önkénteseknek, illetve mindenkinek, de különösen fiatal segítőinknek (Fekete Boglárka, Fogarasi Erika, Varga Tünde), akik a konyhában segítettek, vagy adományukkal valamilyen módon hozzájárultak a tábor megvalósulásához.

B. M.

Konfirmandustáborok

Országos konfirmandustábor – Tatrang

Honnan jöttünk? Kik vagyunk? Hogyan tovább? E kérdések fogalmazódhattak meg a frissen megkonfirmált vagy éppen konfirmációra készülő fiatalokban a már 4. alkalommal Tatrangon megszervezett országos konfirmandustáborban.

Jelentkeztek is szép számmal, mintegy 42 fiatal regisztrált a tábor első napján, szeptember 4-én. Az idei táborban az önkéntesek mellé a tatrangi ifjúság is felsorakozott. Így a tábor létszáma is gyarapodott, ugyanis a lelkészekkel, teológusokkal, tatrangi ifjakkal és a tatrangi nőszövetséggel – akik a konyhai teendőket látták el, és ritka finom ételekkel kényeztettek bennünket 4 napig – 74-en vettük birtokba a tatrangi parókiát és kertjét. Jó volt azt is megtapasztalni, hogy vannak visszatérő vendégek is, akik már harmadjára vettek részt a táborban.

Miután a fiatalok elfoglalták szálláshelyüket, Gödri Alpár főszervező nyitóáhítatában arról beszélt a Máté 5,13 alapján, hogy ők fontos és nélkülözhetetlen fűszerek gyülekezeteink számára, valamint arról, hogy ezeket a táborokat azért is szervezzük számukra, hogy egymásban látva a fényt, a világosságot majd Isten dicsőségét szolgálják.

A tábor témája a be-, illetve a kikonfirmálás az egyházba volt. Ezt a témát az áhítatok, előadások foglalták keretbe. Valamint ezeket a témákat próbáltuk körüljárni a csoportos megbeszélések alatt. Ugyanakkor a hitbeli identitás megerősítésén túl egy előadás erejéig kitértünk a nemzeti s ezen belül a csángó identitásunkra is. Ez nagyon fontos, mivel fiataljaink egyre kevesebbet hallanak gyökereinkről, egyre silányabb ismereteik vannak a hétfalusi, illetve barcasági történelmünkről, hagyományainkról. Idén Hochbauer Gyula tanár úr tartott előadást. Játszva, kérdezgetve vezetett végig a hétfalusi csángó történelmen. Az előadás végén pedig, mintegy házi feladatként, egy költői kérdést szegezett a hallgatóságnak: Miért érzem jól magam ott, ahová az Isten teremtett? Talán ezzel is megmozgatva a táborlakók fantáziáját, arra ösztökélt, hogy ne csak a kézzelfogható javakon (kütyükön), hanem az identitásunk, hitbeli meggyőződésünk prizmáján keresztül próbáljuk keresni a választ a kérdésre.

Második napon Hankó Szilamér interaktív és kreatív bizalmi játékkal vezette be előadását, melynek témája a Miért jó egy egyházi közösséghez tartozni volt. Az előadás során olyan életbe vágó kérdések kerültek terítékre, amelyek arra keresték a választ, hogy az ifjúság, a frissen konfirmáltak sókként és világosságként mit adhatnak egy-egy egyházközségnek, miként „fűszerezhetik" azokat a közösségeket, ahol éppen élnek. Az előadás után a csoportoknak fogalmazást kellett írniuk erről a témáról.

Harmadik napon a tábori hagyományokhoz híven meglátogattuk Tatrang ikonikus helyét, a Muszkaasztalt. Erzse Zsolt gyakornok lelkész itt tartotta meg áhítatát, majd rövid helytörténeti előadás után a táborlakók elmondták, milyen negatív, illetve pozitív tapasztalataik voltak a táborban. Ez is a tatrangi táborok egyik hagyománya, és egy friss feedback a szervezőknek, hogy a következő táborokban mit kellene változtatni, illetve mire kell jobban odafigyelni. Délután pedig Bálint Magda egy pszichodrámával mozgatta meg a táborlakók fantáziáját, akiknek az volt a feladatuk, hogy rajzzal, építőkockákkal és játékkal egy „Várost" hozzanak létre.

A délutánokat a jókedv, a sport és a kézműves-foglalkozások tették igen színessé. A kézművesek több alternatívát is kínáltak az érdeklődőknek: hajfonás, lufimodellezés, nemezelés, tűnemezelés, valamint népi játékok. Esténként, vacsora előtt és után a szurkolók rivalgása töltötte be a parókia udvarát, ugyanis a röplabdabajnokság zajlott éppen.

Vasárnap a táborozók részt vettek az istentiszteleten, melynek keretében Dinka Levente II. éves teológus hirdette Isten igéjét. Az istentisztelet után közös ebéddel ért véget a tábor. A búcsúzások során sokan kérdezték meg, hogy jövőre milyen táborok lesznek majd, illetve hogy jöhetnek-e még a tatrangi táborba. Ezek a gesztusok is elegendőek ahhoz, hogy jövőre új erővel, új ötletekkel, színes programokkal szervezzük meg az ifjúsági munkát.

Köszönet illeti mindazokat, akiknek hozzájárulása nélkül aligha jöhetett volna létre az idei tábor: a RELE Püspöki Hivatala, lelkészek, teológusok, önkéntesek, a tatrangi nőszövetség.

Erzse Zsolt

Vallástábor Brassóban

Harminc gyermek és négy kísérő részvételével tartottunk első ízben evangélikus vallástábort Uzonkafürdőn június 16–20. között. A többnyire városról érkező gyerekek elfelejthettek minden elektronikus kütyüt, ugyanis a mesés környezetű Uzonkán sem internet, sem telefonjel nem zavarja a programokat. Csak a Murgó visszhangozta a kiáltásokat.

www.evangelikus.net

A tábor napi programja között szerepelt áhítat, vallásóra, énektanulás, torna, kézimunka, társasjáték, csapatjátékok, vetélkedők, kirándulás. A gyerekek nagy izgalommal várták az utolsó estére meghirdetett éjszakai kincskeresést. Bár az időjárás ebbe beleszólt, azért két zápor között, gumicsizmával és lámpásokkal felszerelve mégis csak megtartottuk a várva várt kincskeresést.

Köszönjük a Communitas Alapítványnak a támogatást, valamint a lelkes önkénteseknek a segítséget.

K. E.

Konfirmandustábor Zselyken

A Romániai Evangélikus-Lutheránus Egyház kolozsvári egyházmegyéje fokozott hangsúlyt fektet a fiatalokra és ezen belül a konfirmált fiatalok gyülekezetekbe való bekapcsolódására. Ezzel a céllal és elgondolással rendezték meg a már hagyományossá vált egyházmegyei konfirmandustábort a zselyki egyházközségben augusztus 12. és 18. között. Nagy izgalommal érkeztek a fiatalok, hiszen a tábor vezérgondolata ez volt: „Figyelsz te rám?" Kolozsvárról, Besztercéről, Zselykről, Kiskapusról érkeztek a fiatalok, összesen mintegy 35-en. A sátrak felállítása után és a regisztrációt követően Bocskai Tünde besztercei tanítónő, pszichológus közösségépítő játékain ismerkedtünk meg egymással és rázódtunk csapattá, majd a vacsora után a tábortűz körül hallgattuk meg Tóth Zoltán Csaba helyi lelkész-házigazda áhítatát, és ezzel a tábortűzzel avattuk fel azt a Luther-rózsa Táborközpontot, amit idén sikerült megvalósítani.

Másnap Fehér Attila, a kolozsvári egyházmegye esperese áhítatával indult a nap. Videóbejátszásokkal illusztrált igemagyarázat volt, amely végigkísérte a magzat fejlődését az anyaméhben a fogantatástól a megszületésig. Isten gondviseléséről és kegyelméről, előrelátásáról és mindent megelőző szeretetéről hallottunk hitmélyítő gondolatokat. Vitus Bulbuk Emese kolozsvári logopédus, pszichológus interaktív előadását hallgattuk meg a figyelemről, a figyelem határait, korlátait, különböző formáit ismerve meg, és persze tanultunk egymásra figyelni, megbízni a másikban vagy éppen a bizalmatlanságának áldozatává válni. Sályi Róbert és Panna szatmári kézművesmesterek szabadidős programjával folytatódott a nap, ahol a korongozással, bútorfestési alapokkal, bőrdíszműkészítéssel, fonással ismerkedtünk. Horváth Csaba kiskapusi lelkész áhítatával és filmklubbal tértünk nyugovóra.

A szerdai nap Vitus Bulbuk István kolozsvári református lelkész áhítatával indult, és Vitus Bulbuk Emese interaktív előadásával folytatódott. A besztercei mentőszolgálat két munkatársa Figyelem! S.O.S.! címmel elsősegélynyújtó gyorstalpalót tartott. Dr. Muzsi Annabella, a Beszterce-Naszód megyei mentőszolgálat menedzsere jóvoltából hasznos életmentési technikákat sajátíthattunk el, megismerkedhettünk a mentősök felszerelésével, és kipróbálhattuk azokat, valamint a fiatalok segítségével rekonstruáltunk egy balesetet, végigjárva a legfontosabb lépéseket a telefonos segélyhívástól egészen az életmentésig. A szabadidős programokban folytattuk a megkezdett kézműves-foglalkozásokat, majd Illyés Sándor szatmár-nagykárolyi lelkész áhítatával zártuk a napot.

Illyés Sándor áhítatával indult a következő nap, majd filmklubbal folytatódott. Ezt követték a vetélkedők, ügyességi játékok, számháború és Horváth-Mengyán Szofia záróáhítata a nap végén.

A pénteki nap egész napos kirándulással telt a Borgói-hegységben, a Tihuca-hágóhoz (Báránykő). Busszal érkeztünk, majd a Dracula-kastély meglátogatása után gyalogtúrára indultunk. Tanösvény, élménypark, olyan fogalmak, melyek fellelkesítettek bennünket, egyrészt a környezetünk iránti felelősségtudat felvállalásában, másrészt az önkéntes munka gyümölcseit tapasztalhattuk meg. Ebéd után Tibi Uşeriu sarkköri ultramaratonistával beszélgettünk, élménybeszámolói magukkal ragadtak, és az emberi állóképesség határainak feszegetése csodálattal töltött el bennünket.

Szombaton, Horváth Csaba áhítata után Bocskai Tünde interaktív előadása következett, majd méhészkedtünk a Borsos-portán. A fiatalok megismerkedtek a méhészkedés alapjaival, lépet fedelezhettek, és mézet pergethettek, megismerkedtek a kaptárakkal való bánással, a méhek életciklusaival. Délután és este dr. Münzlinger Attila amatőr csillagász előadása és csillagászati bemutatója következett. Mondhatnánk azt is, hogy az est fénypontja volt. Megtekinthettük a Szaturnuszt, a Jupitert és a teliholdat. Csillagokról, csillaghullásról, a csillagok születéséről és más, a világegyetemben történő érdekességről kaptunk hiteles és bő tájékoztatást.

Vasárnap volt a táborzárás, istentisztelettel, melyen Tóth Zoltán Csaba helyi lelkész, Fehér Attila, a kolozsvári egyházmegye esperese és Horváth-Mengyán Szofia oltszakadáti lelkész szolgáltak.

Ezúton is köszönetet mondunk a zselyki egyházközségnek a vendéglátásért, a szeretetért és igyekezetért, valamint a támogatóknak, akik anyagilag járultak hozzá a tábor megvalósításához: Magyarország Kormánya és a Bethlen Gábor Alap, Emberi Erőforrás Minisztériuma, Nordkirche Weltweit, a Romániai Evangélikus-Lutheránus Egyház Püspöki Hivatala, a Kolozsvári Egyházmegye Esperesi Hivatala, az RMDSZ és a Communitas Alapítvány, a Zselyki Evangélikus-Lutheránus Egyházközség.

Horváth Csaba

Gyermekoldal

Ismerjük meg Mártont!

Ő itt Márton! Réges-régen, a középkorban, amikor feltalálták a nyomtatást, élt egy kisfiú, aki szerette Istent, és nagyon bátor volt. Luther Mártonnak hívták. Azért nevezték szülei Mártonnak, mert Márton napján született. Gyerekkorában volt egy nagyon félelmetes élménye, ami egész életét meghatározta: az iskolába igyekezett, és útja egy erdőn keresztül vezetett. Nagy vihar közelgett, és az egyik villám majdnem belecsapott. Elkezdett imádkozni Istenhez, és megígérte, hogyha életben marad, lelkész lesz. Így is történt, papnak tanult. Később rájött, hogy nem véletlen volt mindez, Isten akarta, hogy így történjen. A *Bibliát* olvasva rájött, hogy az akkori papok sok mindent rosszul magyaráznak a templomban, miközben prédikálnak. Az átlagemberek nem tudták, mi van a *Bibliá*ban leírva, mivel saját anyanyelvükre nem volt lefordítva. Luther Márton városok, falvak terein prédikált az igazságról, hogy minél többen megtudják, hogy Isten jó, szeret bennünket, és ha őszinték vagyunk, ő megbocsát nekünk. Sokat dolgozott azon, hogy lefordítsa német nyelvre a *Bibliát*, így az emberek saját anyanyelvükön olvashattak Istenről. A helytelen tanításokat összegyűjtötte, megmagyarázta a hibákat, és egy templom kapujára kifüggesztette, hogy lássák az emberek az igazságot. Ez Németországban, Wittenberg városában történt. A pápa elkergette az akkori egyházból Luther Mártont, követői lutheránusok lettek. Róla neveznek bennünket lutheránusoknak. Mi Istenben hiszünk, tudjuk, hogy Jézus Krisztus az ő fia, aki eljött közénk, hogy elmondja, hogy Isten nagyon szeret bennünket; tudjuk, hogy Isten megbocsát, ha megbánjuk az elkövetett bűnöket; tudjuk, hogy ha hiszünk Istenben, járunk vallásórára, templomba, imádkozunk, akkor Isten megvéd a gonosztól, és mindig az övéi leszünk. Jó hozzá tartozni.

Luther Mártonnak volt egy Istent szerető felesége, akit Katalinnak hívtak. Nagyon szeretett varrni, ezért készített Mártonnak, férjének egy ajándékot, amit saját maga varrt. Tudod, mi volt ez az ajándék? A zsebkendőjére varrt valami különlegeset. Luther-rózsának nevezik. Színezd ki, majd elmagyarázom, mit jelent ez a rózsa!

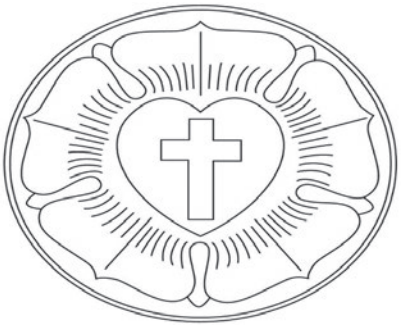

A keresztet színezd feketére. A szívet színezd ki pirosra. A szirmokat hagyd fehéren. A rózsán kívüli részt színezd kékre. A Luther-rózsa legszélén lévő kis részt a kereten belül sárgára színezd ki.

Kinek szívében Krisztus keresztje,
Annak tövisek közt is rózsás lesz élete,
Reá kéklőn mosolyog az ég,
És Krisztus szeretete aranyozza be életét.

Ma minden magyar ember saját anyanyelvén olvashatja a *Bibliát*, ezt Károli Gáspárnak köszönhetjük, aki Luther Mártonhoz hasonlóan Isten barátja volt.

Kérdések:

1. Luther keresztneve?
2. Miért ezt a keresztnevet kapta?
3. Melyik volt az a megdöbbentő eset, amikor először szólította meg Isten Luthert?
4. Mit gondolsz, engedelmes volt Istennek, és miért?
5. Mit tett Luther?
6. Mit tudsz a Luther-rózsáról?

Színezd ki!

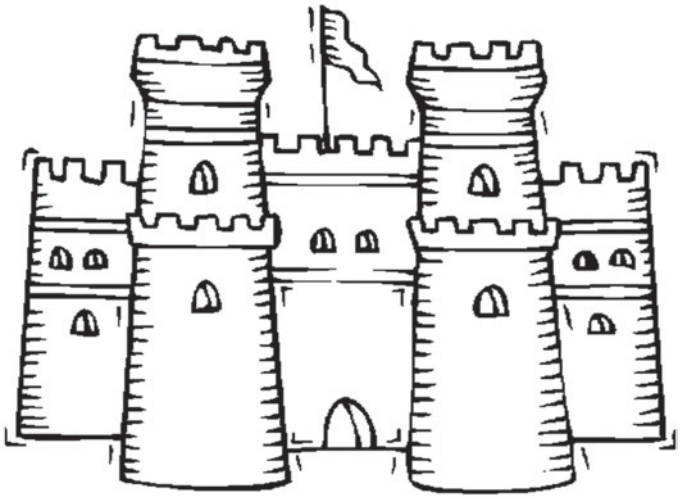

A felsoroltakat csoportosítsd aszerint, hogy igaz (I) vagy hamis (H). A megfelelő betűjelet írd a kijelentés után!

1. A hit öröklődik apáról fiúra, anyáról lányra.
2. Isten azt várja tőlünk, hogy ne házasodjunk.
3. Két szentség van: keresztség és úrvacsora.
4. A szenteket tisztelni kell.
5. Fontos sok jót cselekedni, mert Isten másképp nem szeret.
6. Az egyház feje a pápa.
7. Csak angolul szóljon az igehirdetés Európában.
8. Egyedül kegyelemből, hit által üdvözülhetünk.
9. Minél több jót teszel, annál biztosabb, hogy a mennybe jutsz.
10. Isten szava a Biblia, amit naponta kellene olvasni.
11. Templomba járok, mert Isten ott is megakar szólítani az igehirdetés által.
12. Elég évente kétszer: karácsonykor és húsvétkor templomba menni.
13. Isten engem is fel akar használni, hogy neki szolgáljak.
14. Isten hozta létre ezt a sok vallást a világon.
15. A reformáció azt jelenti, hogy „visszaállítani”.

Összeállította: Illyés Sándor

Szent Mihály-napok Bácsfaluban

A Szent Mihály-napok alkalmával, szeptember 29-én sor került a már hagyományos ökumenikus istentiszteletre a bácsfalusi evangélikus-lutheránus egyházközség templomában. Igét hirdetett Daragus Endre hosszúfalu-alszegi lelkész. Az ünnepi istentiszteleten köszöntötték Simon András nyugalmazott tanárt, aki a 100. életévébe lépve az elmúlt héten elnyerte a Négyfalu díszpolgára kitüntetést. Ez ünnepi alkalommal megtörtént a millenniumi zászló átadása Gödri Annának, az újonnan megválasztott zászlóanyának. A forrófalvi és magyarfalusi hagyományőrző csoport énekekkel tette szebbé az istentiszteletet.

Kajcsa Lóránt

A Templom és a Város

(Forrás: commons.wikimedia.org)

Ha Brassó, akkor a Cenk és a Fekete templom. Szinte mindenkinek ez ugrik be először, legfeljebb a sorrend az, ami változhat. Mert a Cenk ugyan az első, ami az idelátogató idegennek a szemébe tűnik, de a Templom az emberek alkotása, sőt még ennél is jóval több. „Felekezeti, városi, rendi és csoportidentitás kifejeződése egy újjászülető épületben" – olvassuk Ziegler (született Bálint) Ágnes nagylélegzetű képes monográfiájában, ami Brassó–Budapest 2018 datálással, Marosi Ernő akadémikus bevezető ajánlásával jelent meg a Martin Opitz Kiadó gondozásában.

A Kolozsváron tanult fiatal művészettörténész, a Fekete templom műemlékrészlegének a vezetője Budapesten, az Eötvös Loránd Tudományegyetemen megvédett doktori disszertációját fekete-fehér és színes illusztrációk, fényképfelvételek tömegével teszi a műemlékvédők szakmai és tudományos világánál is szélesebb merítésűvé, laikus olvasók számára élményszerűbbé és szemléletesebbé. Nem feledkezve meg a legaprólékosabban tárgyalt építészeti elemek (szobrok, domborművek, sírkövek stb.), műkincsek és kegytárgyak, liturgikus ruházati gyűjtemények szakszerű leírásáról, katalogizálásáról sem.

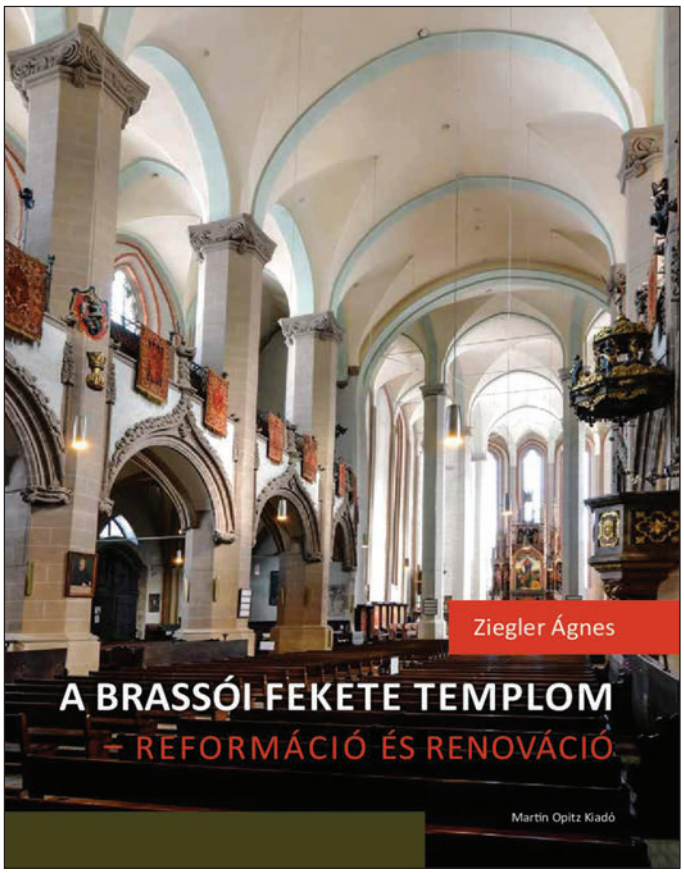

Ha Brassó, akkor a Cenk és a Fekete templom. A Barcaság felől közeledve, az ikonikus hegynek a város fölé tornyosodó csúcsa látszik a Fekete templom alig 62 méter magas tornyánál távolabbra. Ha viszont hírnevük kontinentális kisugárzását nézzük (a gótika Európa legkeletibb részén történő előfordulásáról van szó), akkor hajdani birodalmak és jelenkori civilizációk metszéspontjában találjuk magunkat. És – miközben hét évszázad történelmébe belefeledkezve a Kapu utcán felfelé ballagunk – arra is rádöbbenhetünk, hogy a hányatott századok annyi fordulata, viszontagsága után még mindig a Fekete templom tornya jelenti a legegyszerűbb és a legbiztosabb tájékozódási pontot. Nemcsak a városon áthullámzó tömegturizmus, de talán a hit dolgaiban is... ***(K. N. K.)***

Országos Reformációi Ünnepségsorozat

Sepsiszentgyörgy
2019. október 25-26.

OKTÓBER 25., PÉNTEK

18:00 **JÁROSI ANDOR EMLÉKEST**

KÖNYVBEMUTATÓ:
Benkő Tímea (szerk.) - Sub specie aeternitatis, Járosi Andor folyóiratokban megjelent összegyűjtött írásai.

KIÁLLÍTÁSMEGNYITÓ:
Gy. Szabó Béla - Liber Miserorum kiállítás, mely kiegészül Gy. Szabó Béla Járosiról készített tusrajzaival.

OKTÓBER 26., SZOMBAT

11:00 **LUTHER MÁRTON SZOBORAVATÁS ÉS ÖKUMENIKUS ISTENTISZTELET**

Luther Márton egész alakos szobrát felavatja *Adorjáni Dezső Zoltán* püspök és *Antal Árpád* Sepsiszentgyörgy polgármestere.

Igét hirdet: *Bálint Benczédi Ferenc*, a Magyar Unitárius Egyház püspöke.

Járosi Andor-díj átadása főtiszteletű *Bálint Benczédi Ferenc* püspök úrnak.

18:00 **502 ÉVES A REFORMÁCIÓ - EGYHÁZZENEI HANGVERSENY**

Műsoron: G. Ph. Telemann és Luther Márton egyházi kantátái és protestáns koráljai. Előadják a brassói Transilvania Egyetem Zenei Fakultásának szólistái.

A rendezvények helyszíne: sepsiszentgyörgyi evangélikus-lutheránus templom (Luther tér 1. szám/ Széna utca)